

کرده ایم که ایدئولوژیک و رسمی است و روایت های رقیب از صحنه حذف شده است. در جهان چند روایت عمده داریم که این ها مدافع حقوق مردم فلسطین و مخالف سیاست های اسرائیل هستند. اگر بخواهم خلاصه بگویم یک گروه چپ ها و سوسیالیست ها هستند. این ها در ایران قبل از انقلاب هم در حمایت از فلسطین بیشتاز بودند. بیشتر دانشمندانی که در دنیا در حمایت از فلسطین و حقوق فلسطین ادبیات تولید می کنند، افرادی مانند نوام چامسکی، ایلان پایه و ادوارد سعید، همه تقریباً از دیدگاه چپ متأثر شده اند که به ارزش برابری توجه دارند. دسته دیگر، لیبرال ها و آزادی خواهان هستند؛ یعنی شما حتی اگر از چشم انداز یک شهروند غربی به اسرائیل نگاه کنید، اسرائیلی را می بینید که دموکراسی اش فقط نام دموکراسی دارد و نصف مردمی که تحت کنترل اسرائیل در فلسطین زندگی می کنند، حق رأی ندارند. حقوق بشر در آنجا نقض می شود و نژادپرستی کاملاً جریان دارد و سازمان های حقوق بشر رسماً اعلام کرده اند نظام اسرائیل نظام آپارتاید است. نقض قطعنامه های بین المللی و حقوق بین الملل و حقوق بشردوستانه و همه این ها وجود دارد و یک شهروند غربی می تواند این ها را ببیند و از این چشم انداز منتقد اسرائیل باشد. اگر این ادبیات در ایران ما هم بود و افکار عمومی آن را می دید؛ به ویژه دانشجویان و قشر دانشگاهی که به این مسائل حساس است و دوست دارد مطالب را از چشم انداز علمی ببیند، مسلماً تحت تأثیر قرار می گرفتند. مگر یک دانشجوی ایرانی چه فرقی با یک دانشجوی ایرلندی دارد؟ چرا وقتی یک اسرائیلی وارد دانشگاهی در ایرلند می شود و می خواهد سخنرانی کند با او مخالفت می شود و نمی تواند صحبت خود را تمام کند؟ تصویری که من دارم این است که امروزه مخالفت با اسرائیل در دانشگاه های کشورهای غربی حتی در آمریکا از مخالفت با اسرائیل در دانشگاه های ما بیشتر است.

به نظر می رسد که دانشگاه ها و مؤسسات علمی ما به این موضوع

نپرداخته اند و ادبیات موجه و قابل توجهی تولید نکرده اند.

از وقتی که نهادهای رسمی این مسئله را در دست گرفته اند، دانشگاه های ما احساس می کنند این موضوع به آن ها ربطی ندارد. این صورت ساده مسئله است، ولی ابعادی جدی دارد و موجب شده دانشگاهیان و اساتید از این مسئله فاصله بگیرند و اگر استادی وارد این میدان بشود، دانشجوی و دانشگاه فکر می کند که این فرد به اصطلاح مأموریت دولتی دارد و کاملاً به عنوان پروژه ای حکومتی شناخته می شود که گویا ربطی به دانشگاه و مردم ندارد. از طرف دیگر، کسانی که در جامعه ما در مسئله فلسطین فعال هستند؛ چون نگاهشان به فلسطین نگاهی ایدئولوژیک است، برای نگاه های دیگر ارزش و اعتبار چندانی قائل نیستند، حتی شاید محدودیت هایی ایجاد کنند و منتقد هم باشند.